

Krisztus diadala a halál felett

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 27:51-53, 62-66; János 10:17-18; 20:11-29; 1Korinthus 15:5-8

„Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő pedig rám tette jobb kezét, és így szólt: Ne félj, én vagyok az első és utolsó és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai” (Jel 1:17-18, ÚRK).

Jézus feltámadása a keresztény hit központja, Pál ezt nagyszerűen kifejezte: *„Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát”* (1Kor 15:16-18). Ezt még részletesebben megvizsgáljuk majd a jövő héten.

Vagyis bármennyire kiemelte Krisztus halálát Pál, ha mégoly fontos is az – *„Mert elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről”* (1Kor 2:2, ÚRK) –, a feltámadás nélkül igazából mit sem használna. Ennyire lényeges tehát az egész keresztény hit és a megváltási terv szempontjából.

Viszont nehezen érthető, hogy miért olyan fontos Krisztus feltámadása és vele a miénk, ha – ahogy sokan hiszik – a Krisztusban meghaltak már a tökéletes mennyei boldogságot élvezik, miután „hazatértek az Úrral”.

Ezen a héten Krisztus feltámadására figyelünk, megnézzük a meggyőző bizonyítékokat, amelyeket azért adott, hogy higgyünk benne.

LEPECSÉTEL T SÍR

Krisztus küldetése a kereszthalálakor látszólag véget ért (sőt kudarcba fulladt). Sátánnak sikerült rávennie Júdást, hogy elárulja a Megváltót (Lk 22:3-4; Jn 13:26-27), a főpapokat és a véneket pedig arra, hogy a halálát követeljék (Mt 26:59; 27:20). Miután Jézust elfogták, „*elhagyták őt a tanítványok mind, és elfutottak*” (Mt 26:56, ÚRK), Péter pedig háromszor is megtagadta (Mt 26:69-75). Jézus a sziklába vájt sírban feküdt, amit egy hatalmas kővel zártak le és le is pecsételtek, római katonák álltak őrt előtte (Mt 27:57-66) és még láthatatlan démoni erők is figyelték. „Ha képes lett volna rá, [Sátán] bezárva tartotta volna Krisztust a sírban” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 12. köt. 412. o.).

Földi szolgálata során Krisztus nemcsak a kereszthalálát jelentette meg előre, hanem a feltámadását is. Keleti beszédstílusban mondta el, miszerint egy egész napot jelent a nap egy része is, hogy „*amint Jónás próféta három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld gyomrában*” (Mt 12:40, ÚRK). Máskor azt emelte ki, hogy megölik majd, de harmadnapon feltámad (Mt 16:21; 17:22-23; 20:17-19). A főpapok és a farizeusok tudtak ezekről a kijelentéseiről, és lépéseket tettek, remélve, hogy megakadályozhatják feltámadását.

Olvassuk el Mt 27:62-66 szakaszát! Az itt említett intézkedések késsőbb hogyan tették még erősebbé Jézus feltámadásának bizonyítékait?

Csak még látványosabbá tették Jézus diadalát a halál és a gonoszság erői felett a sírban tartásáért hozott biztonsági rendelkezések, hiszen minden óvintézkedést és lépést megtettek, nehogy megtörténhessen.

Ezek az emberek bizonyára hallottak Jézus csodáiról, láthatták is néme-lyiket, mégis azt képzelték, hogy a sír elé állított őrség meggátolhatja annak a feltámadását, aki annyi csodát tett?

Őrséget állítottak a sír elé – miért is? Talán majd a tanítványok ellopják a tetet és azt állítják, hogy Jézus feltámadt a halálból. Amikor pedig az emberek rákérdeznek – *Hol van a feltámadott Jézus?* –, azt felelnék, hogy *Csak higgyétek el, amit mi mondunk nektek!*

A főpapok tettei is mutatják, hogy mennyire félték Jézustól, még a halála után is. A szívük mélyén talán attól tartottak, hogy valóban feltámadt.

„FELTÁMADOTT”

Biztos lett Krisztusnak a kereszten, Sátán és a gonosz erők felett aratott győzelme, és az üres sír ezt megerősítette. „Mikor Jézust sírba tették, Sátán diadalt ült. Azt remélte, hogy az Üdvözítő nem veszi fel az életét ismét. Az Úr testére ő maga tartott igényt, elhelyezte őrtségét a sír körül, és megpróbálta Krisztust fogságba vetett rabként tartani. Elkeseredett és megharagudott, mikor a mennyei hírnök közeledtére angyalai elmenekültek. Mikor azt látta, hogy Krisztus diadalmasan lép ki a sírjából, tudatára ébredt annak, hogy királyságának vége lett, és hogy végül neki is meg kell halnia” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 691. o.). Krisztus emberi természetében meghalt, de isteni természetében nem halt meg. Istenként volt ereje elszakítani a halál kötelékeit.

Olvassuk el Mt 28:1-6, Jn 10:17-18 és Róm 8:11 verseit! Kinek volt közvetlenül része Jézus feltámadásában?

Jézus kijelentette samáriai, pereai szolgálata idején, hogy van hatalma lenni az életét, majd újra felvenni azt (Jn 10:17-18). Mártának elmondta: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25). Más szakaszok azonban Isten tetteként beszélnek feltámadásáról (ApCsel 2:24; Róm 8:11; Gal 1:1; Zsid 13:20). Még az Úr egy hatalmas angyalának is volt szerepe a dicsőséges eseményben (Mt 28:1-2). Mt 28:11-15 szakasza pedig bemutatja, hogy mennyire hiábavaló és buta módon próbáltak a vezetők tovább küzdeni Jézus ellen. A római őrök elmondtak nekik „*mindent ami történt*” (Mt 28:11). A beszámoló természetesen arra utal, hogy a katonák látták a feltámadást, más különben mit jelentenének a szavaik? Egy angyal lejött a mennyből, elhengerítette a követ, ráült, majd az őrök elájultak? Legközelebb már csak arról tudtak, hogy a sír üres? Talán az angyal elvitte Jézus testét, míg ők öntudatlanul feküdtek? Vagy a tanítványok lopták el, netalán valaki más? Bármi is történt, a test nyilván eltűnt. A mennyei angyal lejövetele, a félelemtől elájuló őrök és az üres sír már éppen eléggé zavarba ejthette a vezetőket. „*...sok pénzt adtak a katonáknak*” (Mt 28:12, ÚRK), hogy elhallgattassák őket, ami azt jelzi, hogy a beszámoló különösen nyugtalanította őket. Természetesen a katonák Jézus feltámadásáról beszéltek.

Némelyek gúnyosan jegyzik meg, hogy az emberek közül először a római katonák látták meg a feltámadt Krisztust. Hogyan szimbolizálja ez a későbbieket, vagyis hogy az evangélium a pogányokhoz is eljutott?

SOKAN FELTÁMADTAK VELE

„És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. A föld is megrendült, és a sziklák megrepedeztek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szent teste feltámadt. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek” (Mt 27:51-53, ÚRK). Mit tanít ez a bámulatos történet Jézus feltámadásáról és annak erejéről?

Egy földrengés jelezte Jézus halálát (Mt 27:50-51), egy másik pedig a feltámadását (Mt 28:2). Jézus halála pillanatában *„A föld is megrendült, és a sziklák megrepedeztek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szent teste feltámadt. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek”* (Mt 27:51-53, ÚRK). A szentek megdicsőült testben támadtak fel, egyrészt Krisztus feltámadásának tanúiként, másrészt azoknak a prototípusaként, akiket majd a végidőben kelt életre Isten. Vagyis közvetlenül Jézus feltámadása után sok zsidó ember hatalmas bizonyítékot kapott, hogy higgyen a feltámadásban és elfogadjon Jézust mint Megváltót. Sokan meg is tették ezt, köztük papok is (lásd ApCsel 6:7). „Földi szolgálata alatt Jézus halottakat is életre keltett. Feltámasztotta a naini özvegyasszony fiát és egy főembernek, név szerint Jairusnak a lányát és Lázárt. Őket azonban nem ruházta fel halhatatlansággal. Feltámadásuk után is még mindig alá voltak vetve a halálnak. Azok azonban, akik Krisztus feltámadásakor jöttek elő a sírjukból, már az örök életre támadtak fel. Vele együtt emelkedtek fel a halál felett aratott győzelmének bizonyágaiként, diadalemlékeiként... Ezek a Krisztussal együtt feltámadott halottak mentek be a városba és jelentek meg sokaknak és mondták el mindenkinek, hogy Krisztus feltámadott a halottak közül, és mi is vele együtt támadtunk fel. Így vált letagadhatatlanná a feltámadás igazsága” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 693. o.).

Emberileg nézve a főpapok és vének komoly erőfölényt élveztek. Ők irányították a nemzet vallási erőit, és még a római hatóságokat, valamint a tömeget is rá tudták venni cselszövéseik támogatására. Arról azonban megfeledkeztek, hogy *„a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja”* (Dán 4:29). A feltámadott szentek létezése cáfolta a hazugságaikat és bizonyította azok alaptalanságát.

Akármilyen rosszul alakuljanak is most a dolgok, miért bízhatunk Isten végső győzelmében, még ha folyamatosan küszködünk is a bűnös világban?

A FELTÁMADT KRISZTUS TANÚI

Olvassuk el Jn 20:11-29 és 1Kor 15:5-8 verseit! Hogyan reagáltak a tanítványok, amikor feltámadása után először találkoztak Krisztussal?

Két angyal mondta az üres sírnál Mária Magdalénának és a többi aszszonynak, hogy Jézus feltámadt (Mt 28:1, 5-7; Mk 16:1-7; Lk 24:1-11). Nem sokkal később azonban maga Jézus is megjelent nekik, ők pedig leborulva imádták (Mt 28:1, 9-10; Jn 20:14-18). Megjelent Péternek is (Lk 24:34; 1Kor 15:5), meg az emmausi úton a két tanítványnak, akiknek „gerjedezett” a szíve, amikor hozzájuk beszélt (Mk 16:12; Lk 24:13-35). Jézus aztán a felházba ért, a tanítványok először megrémültek, megijedtek, később öröm töltötte el őket, csodálkoztak a történetek felett (Lk 24:33-49; Jn 20:19-23). Egy hét múlva Jézus ismét bement abba a terembe, anélkül, hogy ajtót nyitott volna. Akkor már Tamás is hitt a feltámadásban (Jn 20:24-29).

A feltámadása és a mennybemenetele között eltelt negyven nap alatt Jézus *„megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre”* (1Kor 15:6, ÚRK), azután Jakabnak (1Kor 15:7). Csatlakozott a tanítványaihoz a Galileai-tenger partján, hogy együtt reggelizzen velük, majd beszélgetett Péterrel (Jn 21:1-23). Valószínűleg más megjelenései is voltak (ApCsel 1:3), mielőtt felment a mennybe (Lk 24:50-53; ApCsel 1:1-11). Pál is szemtanúnak tartotta magát, mert a damaszkuszi úton látta a feltámadott Krisztust (1Kor 15:8; vö. ApCsel 9:1-9).

A többi tanítvány beszámolt Tamásnak arról, hogy látták a feltámadt Urat, amikor ő nem volt velük, amire Tamás így reagált: *„Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem teszem ujjaimat a szegek helyére, és kezemmel nem érintem meg az oldalát, semmiképpen el nem hiszem”* (Jn 20:25, ÚRK). Egy hét múlva Jézus újból megjelent a tanítványoknak, amikor már Tamás is velük volt, ekkor az Úr ezt mondta neki: *„Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezemet, és nyújtsd ki a kezedet, és helyezd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő”* (Jn 20:27, ÚRK)! Tamás felkiáltott: *„Én Uram és én Istenem!”* Jézus ekkor így szólt: *„Mivel láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek”* (Jn 20:28-29, ÚRK).

„...boldogok, akik nem látnak és hisznek”. Mi nem láthattuk saját szemünkkel a feltámadott Krisztust, viszont mi minden ad alapot a hitünknek?

„AZ ELALUDTAK ZSENGÉJEKÉNT”

Olvassuk el 1Kor 15:20 versét, különös tekintettel 5Móz 26:1-11 szakaszára! Pál milyen értelemben utalt Krisztusra úgy, mint aki „az elaludtak zsengeje”?

Az ókori izraelita földművelő kultúrában az első zsenge áldozatának mély lelki jelentősége volt, ezzel a szent gyakorlattal ismerték el, hogy Isten kegyelméből kapnak mindent, sáfáraivá tette őket a földön, ahol érik a termés és aratásra vár (lásd 2Móz 23:19; 34:26; 3Móz 2:11-16; 5Móz 26:1-11). Az első zsenge nemcsak azt jelezte, hogy kezdődik az aratás, de a termés minőségét is mutatta. Wayne Grudem szerint „amikor Pál »első zsengeként« (görögül *aparkhé*) utal Krisztusra, a földművelés köréből vett metaforával azt fejezi ki, hogy mi is olyanok leszünk, mint Krisztus. A beérett termés »első zsengeje«, vagyis első kóstolója mutatja, hogy milyen lesz a termés többi része. Hasonlóképpen Krisztus »első zsengeként« bemutatja, hogy milyen lesz a mi feltámadott testünk, amikor a végső »aratásban« Isten feltámaszt a halálból és maga elé állít bennünket” (Wayne Grudem: *Systematic Theology*. Grand Rapids, MI, 1994, Zondervan, 615. o.). Fontos észben tartani, hogy Jézus megdicsőült emberi testben lépett ki a sírból, de továbbra is rajta voltak keresztre feszítésének nyomai (Jn 20:20, 27). Azt jelentené ez, hogy Isten feltámasztott gyermekein szintén meglátszanak majd szenvedéseik fizikai nyomai? Pál apostol megdicsőült testében például ott lesz a „tövis” (2Kor 12:7) vagy „az Úr Jézusnak bélyegei” (Gal 6:17) is? Pálnak a haláláig „viselnie kellett a testében Krisztus dicsőségének nyomait, mert a szemét elvakította a mennyből sugárzó fény [lásd ApCsel 9:1-9]” (Ellen G. White: *The Story of Redemption*. 275. o.). Ez azonban nem jelenti azt, hogy ő vagy a megdicsőült megváltottak közül bárki más a saját szenvedéseinek jeleivel támadna fel (vö. 1Kor 15:50-54). Krisztus azonban „örökre magán fogja viselni a kegyetlen bántalmazás nyomait. Minden szög helye az ember csodálatos megváltásának és az érte fizetett hatalmas árnak a történetét beszéli el” (Ellen G. White: *Early Writings*. 179. o.). Az Ő sebei jelentik a garanciát arra, hogy a mieink örökre eltűnnek majd.

Krisztuson mindörökre megmaradnak a keresztre feszítés okozta sebhelyek. Mit árul ez el Isten irántunk való szeretetéről és arról, hogy milyen árat kellett fizetnie a megváltásunkért? Hogyan mutatnak a sebei arra, hogy a Szentháromság Isten mekkora áldozatot hozott az üdvösségünkért?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „József sírboltjában” c. fejezet, 677-687. o.; „Feltámadott az Úr” c. fejezet, 688-694. o.; „Mit sírsz?” c. fejezet, 695-700. o.; „Útban Emmaus felé a feltámadottal” c. fejezet, 701-706. o.; „Békesség néktek!” c. fejezet, 707-713. o.

Ma sokan nem hisznek olyasmiben, mint például Jézus feltámadása. A történelmi bizonyíték azonban olyan nyomós, hogy még a feltámadás valóságát tagadóknak is el kell ismerni: sokan *elhitték*, hogy látták a feltámadott Jézust. Tehát a feltámadással szembeni érvelés nagyrészt abból áll, hogy megkísérlik magyarázni, miért hitte ennyi ember azt, hogy látta a feltámadott Krisztust. Némelyek szerint a tanítványok csak hallucináltak, csupán képzelték, hogy Jézust látták. Mások szerint Jézus nem is halt meg, hanem csak elájult, aztán magához tért, miután levették a keresztről. Amikor pedig a tanítványok újból látták, csak azt hitték, hogy a halottaiból támadt fel. Még olyasmit is állítottak, akár hisszük, akár nem, hogy Jézusnak volt egy ikertestvére, akit a tanítványok a feltámadott Krisztusnak hittek. Más szóval Krisztus feltámadásának történelmi bizonyítéka olyan erős, hogy az emberek efféle érveket koholnak megcáfolására. A feltámadás rendkívül fontos, nem lephet meg tehát, hogy mennyi jó okunk van hinni benne! „Azt a hangot, amely a keresztről ezt kiáltotta: »Elvégeztetett!« (Jn 19:30) a halottak is meghallották. Ez a hang átütötte a sírok falait és megparancsolta az alvóknak, hogy keljenek fel. Így lesz majd, mikor Krisztus hangja felharsan az égből. Ez a hang behatol majd a sírokba, kinyitja a sírboltokat és a Krisztusban meghaltak feltámadnak. Üdvöztünk feltámadásakor csak néhány sír tárult fel. Második eljövetelekor azonban minden drága halottunk meghallja majd az Ő hangját és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, feltámasztja majd az Ő egyházát is, és megdicsőíti azt vele, minden fejedelemségek, minden hatalmaságok és minden más név felett, amely adatott, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 694. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

A vallási vezetők azért őriztették a sírt katonákkal, nehogy a tanítványok ellopják Jézus testét. Később fizettek az öröknek, hogy azt mondják: a tanítványok ellopták a testet. Hogyan bizonyítja ez a beszámoló is, hogy Krisztus sírja valóban üres volt? Miért annyira fontos a keresztnyek számára az üres sír?

SÍK SÁNDOR:

A MÁSODIK SZÜLETÉSRŐL

Szűk ösvényen magamban járok.
Jobbról árok, balról is árok.

Ködben és porban, fázva, félve,
Járok, didergek sok-sok éve.

Világtalan vakon születtem,
De már tudtam, hogy látni lettem.

Amikor még csak félig voltam,
Az egész életet daloltam.

Sárban jártam, sivár sötétben,
Keserű könnycsepp volt az étkem.

Százszor elestem, százszor keltem,
Sótlan kenyerem sirva szeltem.

És didergőn, sírón, rekedten,
Én akkor is csak énekeltem.

Tudtam, hogy egyszer odaérek,
Hogy egyszer enyém lesz az Élet...

Hogy egyszer, egy hívatlan esten,
Megszületik bennem az Isten.

S amiért az ösvényt végigjártam,
És meg nem álltam, sose álltam,

S ha rongyosan, ha megtiportan,
Mindig az Egészet daloltam,

Himnusza lettem tűznek, fénynek:
Éneklő tűz és tűzi ének.